

глас възкръсваше от тия стройни строфи. Колко пъти тя му бе чела  
тоя стих, в самотните вечерни часове край огнището... Стихът, ко  
то в ранна младост тя бе чула във Вартбург.

Седях на камъка в тъга,  
Ногата сложил въз нога,  
На нея лакътя си сирял  
и на ръката си подпрял  
Брадицката си и страната.  
Аз дълго мислях <sup>и</sup> в тишината,  
Защо живеем в този свят?  
От нигде не дойде ответ,  
Как с три неща сдобил се бих,  
Все чужди на порока лих.  
Намерих две — блага и чест,  
Но те вредят си често днес;  
Чак третото — <sup>и угардан</sup> ~~добра~~ богу"  
Допадна ми от вси най-много.  
Нещата тия възжелах,  
Но нивга, нивга, зная, ах,  
Честта и вярата в бога  
И земните блага не могат  
В сърцетда си дадат обет,  
Те биват спъвани навред,  
Коварство дебне ги прикрито  
И груба сила ги връхлита,  
Мирът и правото погиват,  
За трите няма кът додето  
Не оцелеят здрави двете.

Иоан Асен затвори очи. Топлината на лумналите цепеници го  
изпълваше с приятна отмора. Той притвори книгата, като запази с  
показалеца си избраната страница.